

ikke har tænkt paa at opløse os. Men jeg paaftaar ogsaa, at hele den Politik, Thinget har fulgt i den Samling, har gjen-nemgaaende Præget af et Ønske om at muliggjøre en virkelig Forstaaelse af Forfatningen og de forfatningsmæssige Garantier. Det var utvivlsomt Tilfældet før Op-løsningen, og Opløsningen har Intet at gjøre med vor Politik eller med Angreb fra denne Side. Opløsningen kom, fordi Mini-steriet skulde have nye Valg og mente, at nu var det en hensigtsmæssig Tid at faae Valg paa. Det finder jeg meget forstandigt fra de Herrer og Ministeriets Standpunkt. Men hvorfor skulde vi lade overfor hinanden, som Op-løsningen var kommen paa Grund af vor sær-deles fjendtlige eller krigeriske Holdning før Opløsningen og for at forandre denne Hold-ning? Det er der dog Ingen, der tror paa. Jeg bebrejder ikke Ministeriet eller de Herrer, at det Tidspunkt blev valgt til at faae nye Valg, det var et velvalgt Tidspunkt, de skulde have Valg, og Agitationen var godt forberedt. Det gik jo ogsaa meget godt, de Herrer behøve ikke at forsvare den Ting yderligere, det have de arrangeret meget godt. Jeg glæder mig ogsaa over, at de have vun-det den Sejr, thi saa vide de, at hvad der kan vindes ved nye Valg er 5 Pladser, men ingen Overenskomst (Stemmer: Men næste Gang). Ja, en anden Gang kunne de maaffe ogsaa faae 5 Pladser, og naar de faae 5 hvert Aarhundrede, antager jeg nok, at det kan lykkes dem at blive Flertal, men det er ikke værd at komme nærmere ind her-paa, thi de Herrer ville ogsaa have indset, at det er ikke Væsen til at naae Forstaaelse. Derom behøve vi ikke at diskutere, thi derom ere vi vistnok enige. Naar det ærede Med-lem saa tilsidst sagde: det kan være godt nok med Overenskomst, men vi ville ikke nu (Modsigelse af Scharling), ja det var dog Meningen, — det bliver ikke til Noget denne Gang, det lader sig ikke gjøre nu, det kan ikke komme paa en Gang, vi maa Skridt for Skridt enes om det Eine og det Andet, og naar det ærede Medlem saa bebrejdede os, at vi ikke havde taget mildt og venlig paa de provisoriske Love og paa Gendarmloven i Landstthinget, saa vil jeg for det Første sige, at vi have jo her ikke havt Noget med Gen-darmloven at gjøre, da den slet ikke er kom-men ned til os, men dernæst er det en fuldstændig feilagtig Opfattelse, der ligger til Grund for det Forsøg, der i Landstthinget er gjort for at løse Gendarmspørgsmaalet. Det ærede Medlem gjorde gjældende, at naar der er kommet en provisorisk Lov, saa maa dette Omraade fremtidig være lovordnet.

Jeg svarer dertil, at en provisorisk Lov har Regjeringen Ret til at udstede i visse givne Tilfælde, naar Betingelserne efter Grund-lovens § 25 ere til Stede, men Regjeringen kan aldrig gennem en provisorisk Lov paa-lægge Repræsentationen eller nogen af dens Afdelinger nogen som helst Pligt til at ved-tage en Lov om en bestemt Ordning paa dette Omraade. Hvad vilde en modsat Op-fattelse føre til for Konsekvenser? Skulde det være det ærede Medlems Mening, at hvis vi engang faae en Regjering, der ud-steder en provisorisk Lov, som ikke behager Landstthinget, saa skulde Landstthinget være forpligtet til at vedtage, om ikke den Lov, saa en anden Ordning af det paagjældende Forhold eller Indførelse af en lignende In-stitution? Det er Konsekvensen af, hvad det ærede Medlem siger, men det er en yderst farlig Forfatningstheori at opstille, en fuldstændig Tilintetgjørelse af enhver som helst Selvstændighed for Rigsdagens to Af-delinger. Naar man opstiller den Sætning: Nu have vi provisorisk ordnet det og det For-hold, altsaa ere I nu ikke blot nødte til at lade denne Ordning staa i den Tid, der ud-fordres, for at Loven kan komme til virke-lig Forhandling, ikke blot nødte til at gjøre, hvad der med Rimelighed maa gjøres, give de Penge, som ere nødvendige for at Tin-gen kan bringes ud af Verden uden stor Skade for Fremtiden, altsaa i dette Tilfælde pensionere Gendarmene, i alt Fald for en vis Tid, og give den fornødne Bevilling, for at Hæstene kunne sælges og Klæderne blive gjemte uden at bedæves osv., men I ere ogsaa nødte til at indføre en lignende Institution, om I end kunne forandre lidt paa det, vi have gjort — naar man op-stiller en saadan Sætning, naar man byder noget Saadant og talder det et Forlig, saa betyde det først og fremmest, at de Herrer ikke ville Forlig, og at de ikke have forstaaet, hvilken farlig Vej det er for det konstituti-onelle Liv, at det fører til, at begge Thing blive lige umyndige, at deres Myndighed i mange Tilfælde bliver en fuldstændig Illusion. Og Følgen deraf vilde igjen være den, at der vilde op-staa en dyb Mistillid, enten absolut Lede ved det offentlige politiske Liv eller en Biterhed under andre Former, som de Herrer i høi Grad vilde fortryde at have været medvirkende til at fremfalde. Nei, Sagen er ligefrem — lad os ærlig erkjende det — at de Herrer ere i høi Grad komne videre, end de vilde. Jeg skal ikke komme ind paa, om de ere drevne dertil af os, jeg skal ikke komme ind paa alle disse gjensidige Betyldnings- og Formaningstaler, som de Herrer ere saa vant